

αὐθις ἐπεκράτει τοῦ θρόνου . . . ἀλλ' ἐξωρίσθη τὸ ἐπόμενον ἔτος . . . διὰ δὲ συνεργείας τῶν μητροπολιτῶν ἐπιστρέψας τὸ αὐτὸ ἔτος τῆς ἐξορίας, τοῦ πατριαρχικοῦ ἐπέβη θρόνου τὸ τέταρτον. »

Ὁ Κύριλλος ἀπεβλήθη καὶ πάλιν· ἀλλὰ καὶ πάλιν « τῷ 1638 ἐπέβη τοῦ θρόνου τὸ πέμπτον, καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει (κατ' ἄλλους δὲ μετὰ χρόνον ἕνα καὶ μῆνας πέντε), ἐξωρίσθη εἰς Λαίμοκροπιν οὗσαν ἐπάνω εἰς τὸ νεόκαστρον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῇ 8 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐπέβη τὸ τρίτον ὁ Βερόροιας Κύριλλος, ὅστις ὁμοῦ μετ' ἄλλους τῷ αὐτῷ ἔτει κατηγόρησε τὸν Λούκαριν δι' αἵρετικὸν πρὸς τὸν βασιλέα, ὅστις διατάξας τὸν ἐπινέξαν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν τὸν ἐβύβισαν. Ἀλλὰ τὸ μῖσος καὶ ἡ καταδρομὴ τὰ ὅποια ἔδειξε κατὰ τοῦ Λουκάρεως ὁ Βερόροιας, κατέστησαν αὐτὸν μισητὸν εἰς πάντας τοὺς Χριστιανούς· ὅθεν καὶ διὰ συνεργείας τῶν προσκειμένων καὶ φίλων τοῦ Λουκάρεως καταδιώκεται τοῦ θρόνου, καὶ εἰς Καρθαγένην ἐξορίζεται ὅπου καὶ αὐτὸς ἀπηγγονίσθη. »

ΠΟΙΗΣΙΣ.

(Ὅρα φυλλ. 140, 141 καὶ 142, σελ. 530, 554, 577 καὶ 578.)

Δ΄.

Τὸ Διολόχευτον. (1.)

—ο—

Εἰς τὰ πλέον δύσχεατά δάση
Εἰς πλανώμενος ποιητῆς
Τῆς ἀπελπισίας τὸν ὕμνον
Ἐξεφώνει ὁ δυστυχής.

—οοο—

Κάθε κίνημα ἦτον ἄλγος,
Ἄλγος ἔρρεον οἱ ὀφθαλμοί,
Ἄλγος ἡ ὄψις τοῦ καὶ ἄλγος
Ἐχυνον οἱ στεναγμοί.

—οοο—

Μὲ τὸ βλέμμα θολωμένον
Ἐθεώρει ἐκεῖ πτηνόν,
Καὶ οὕτως ἔλεγε εἰς ἐκεῖνο
Τῆς καρδίας τοῦ τὸ κρυφόν.

—οοο—

« Διὰ τὰ φύγω ἀπὸ μίαν τύχην
Ποῦ σκληρῶς με τυραννεῖ,

(1) Εἰς τὰ ἐρείπια τῶν μεσαιωνικῶν πύργων ὑπάρχουσιν ὅπου αἵτινες καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐλαφροτέρας αὔρας προσβαλλόμενοι, ἀποτελοῦσι μελωδικόν τινα ἦχον, τοσοῦτον μελαγχολικὸν ὅσον ἡ ὀδυρομένη φωνὴ καλοῦνται δὲ Διολόχορδα (Нагроз Елиенес).

Καθὼς σὺ εἰς τὰ δάση τρέχω,
ὦ μελέρημον πουλί.

—οοο—

» Ἀλλὰ σὺ εἰς τὰ δάση μ' ἄλλο
Χαίρεσθε ζευγαρωτά,
Εἶτε οὐτροφός μου μόνον
Ἡ ἐρημιά καὶ ἡ συμφορὰ.

—οοο—

» Ὅσον ἔζητε τὸν καιρὸν σας
Καταστένετε ἡδονήν,
Γῆ, οὐρανὸς εἶτε μαζή σας
Ὅσον εἶσαι σὺ μ' αὐτήν.

—οοο—

» Εἰς τὴν πλάσιν εἶμαι μένος
Οὐδὲν πλέον δὲν με κινεῖ,
Ἐγινε κενὸς ὁ κόσμος
Καὶ δόλη ἡ φύσις σκοτεινὴ.

—οοο—

» Τὸ γλυκὺ κελάδημά σου
Τῆς ἀγάπης εἶτε ἡλῶ,
Δι' αὐτῆς ἔζη, μὲ αὐτὸ ἀποθνήσκεις
Λέγων πάντοτε, ἀγαπῶ.

—οοο—

» Ἡ καρδία μου ἡχῶ δὲν ἔχει
Ὅλα μοῦ εἶτε μισητά,
Μέλλον ἔχασα καὶ ἐλπίδα
Διότι οὐδεὶς δὲν με ψήφῃ.

—οοο—

» Καὶ ζωὴ χωρὶς ἐλπίδα
Δὲν καλεῖται πλέον ζωὴ,
Εἶτε κόσμος χωρὶς ἥλιον,
Χωρὶς αἶσθημα ψυχῆ. »

—οοο—

Τοῦ αἰδοῦ τότε ἐξατμίσθη
Μὲ τὰ ἄσματα ἡ πνοή,
Καὶ ὅλα ἠνώθησαν εἰς ἕνα
Ἐρως, ἄλγος καὶ φωνή.

—οοο—

Καὶ τὴν νύκτα ὅταν ἀρχίζῃ
Τὸν μονότονον ρυθμὸν
Τὸ Διολόχευτον μὲ ἦχον
Ὅλον μελαγχολικόν.

—οοο—

Εἶτε τὸ ἄλγος ποῦ διαχέει
Ἡ φωνὴ τοῦ ποιητοῦ
Καὶ σταλάζει αὐτὰς τὰς λέξεις
Σ' τὴν καρδίαν τοῦ ἀκροατοῦ.

—οοο—

» Μιὰ ζωὴ χωρὶς ἐλπίδα
Δὲν καλεῖται πλέον ζωὴ,
Εἶται κόσμος χωρὶς ἥλιον,
Χωρὶς αἶσθημα ψυχῆ. »

—ο—